

Joan Josep –J. J. per a tothom– Pérez Benlloch s'ha convertit, amb els anys, en un símbol periodístic valencià de reconeixement i polèmica. La ploma de Pérez Benlloch –qui col·labora amb aquest setmanari– gairebé no ha deixat escapar ni una controvèrsia pública, i ell mateix ha estat enmig d'unes quantes. Això i molt més ho arreplega com a autor en un llibre que ha generat expectació en la recent Fira del Llibre de València. Es diu *Al cierre*, repassa una trajectòria al·lucinant, és divertit i reflecteix el periodisme com una aventura. És a dir, pur J. J.

—Per què ha fet un llibre només de memòries professionals?

—És el resultat d'una casualitat i d'un compromís. Jo li havia de fer al periodista Manolo Jardí unes notes per a un perfil sobre mi, i em vaig adonar que tenia els records molt confusos. El llibre és una manera d'ordenar-los en forma de reportatge, un desafiament a la memòria. Es tracta d'unes memòries essencialistes, limitades només a la meua dimensió periodística. No he volgut que aquestes memòries es projectaren sobre el meu vessant polític [l'autor va impulsar la creació del PSPV], sobre el meu vessant familiar, i encara menys sobre el vessant *dònic* [de dones].

—No sembla que el llibre passe comptes. No em dirà que s'ha convertit vostè en una persona en pau...

—No! Jo sóc una persona indignada. Si no permanentment, quasi. Perquè, quina és la mort d'un periodista? Perdre la capacitat d'indignació. Altra cosa és com has de contar les coses, ja que tot allò que contes amb paraules excessives, amb insults, perd eficàcia: es confon amb una lluita personal.

—Per què diu en el text que si haguera estudiat a Barcelona, en compte de fer-ho a Madrid, la seua carrera i la seua vida haurien estat diferents?

—Barcelona dona un altre tipus de periodista, més dens, més serè, també més avorrit. I Madrid és la lluita per la vida, per la vanitat, una *cucanya*. Imagina't, ara jo, a Barcelona, només pels anys i per l'escalafó, seria un cap de redacció, un subdirector, cosa que no sóc. A Barcelona tens tres o quatre sous, estàs ben protegit...

“Si fóra ara, jo no haguera fet periodisme”

El veterà periodista J. J. Pérez Benlloch (Moixent, Costera, 1936) repassa la seua extenuant trajectòria en el llibre 'Al cierre' (L'Eixam), un addictiu text de memòries que és història viva –i morta– dels mitjans de comunicació valencians.

—Vostè hauria pogut seguir aquest pla de vida?

—Si m'hagueren pagat bé, és clar que sí... Ara que, no sé, potser el meu temperament no m'ho hauria permès...

—En els seus inicis, vostè va formar part de la redacció de *Valencia fruits*.

—Una publicació agrícola que arribà a tenir un gran èxit. Era molt singular, i va replegar noms també singulars, com ara Martí Domínguez, Vicent Ventura o

jo mateix. El grup d'exportadors i productors necessitava un periòdic com aquell, per això va funcionar. La gràcia és que començàvem parlant de la taronja i acabàvem parlant de la llibertat que tant necessitàvem.

—Aquesta necessitat de llibertat impulsa la seua recerca de creació de premsa alternativa, que es plasma en *Diario de Valencia*, el qual va dirigir. Vostè defineix la seua experiència en

aquest mitjà com “una utopia malversada”. Per què?

—Va ser això, i no altra cosa. La idea de fer aquest diari no ve d'un dia, estava llargament pensada i parlada. El problema és que, la gent que volfem impulsar-lo, no teníem ni taller ni rotativa. Tan bon punt compràrem una rotativa, de seguida tinguérem local, treballadors, de tot. Els milionaris tardaren a posar els diners necessaris, la veritat és que isquérem al carrer amb un desemborsament de capital realment modest.

—I ho destacaren, no?

—Sí, ens convertim en el diari-progre-valencià-independent. Però després del 23-F, i de la retallada de llibertats socials consegüent, les coses canvien. La prova és que a mi m'acomien de *Diario de Valencia*, el capital de la publicació varia, es controla molt més tot allò que es publica... Els representants del PSOE al consell d'administració van callar com uns “putes”, perquè allò que sempre havien volgut era neutralitzar el diari, ja que no el podien controlar com volien.

—El capítol següent, el que dedica a un altre diari, *Noticias al día*, el

titula “Tropiezo en la misma piedra”.

—Ens trobem que, després del tancament de *Diario de Valencia*, tenim un taller. I traiem un nou diari sense tenir ni un duro. La llum: ja la pagarem. El paper: ja el pagarem. I va eixir un diari molt arreglat, millor fet que l'anterior.

—I què va passar?

—Que tot anava bé i pensàvem en les possibilitats de convertir-nos en el segon diari de València, per darrere de *Las Provincias*. Però, des del PSOE de Madrid, donaren l'ordre a València que calia donar suport a *Levante*. I Joan Lerma, president de la Generalitat Valenciana en aquell moment, digué “sí, bwana”, i l'empresari Moll es va fer amb el *Levante* posant-li només quatre duros. Vam haver de tancar. I jo li vaig prometre a Lerma: “Us heu carregat *Noticias*, però jo et perseguiré a tu.” Mai no l'he calumniat, però totes les ocasions que he tingut de posar-li una *banderilla*, les he aprofitades.

—Per exemple, durant l'anomenat cas Blasco, un episodi judicial que va acabar amb la destitució com a conseller socialista de Rafael Blasco.

—Això va ser diferent. Senzillament, va ser una aposta periodística a favor d'una persona a qui tothom considerava culpable, sense que s'haguera demostrat. De fet, jo, inicialment, com a polític, el criticava, no el coneixia, en aquell moment no érem amics. I el criticava precisament des de *Levante*, que és el diari on acabí de columnista després del desastre de *Noticias*. Però quan arribaren les acusacions de corrupció, vaig veure que eren resultat d'una maniobra política intestina molt injusta. Ell podia haver arribat a ser president de la Generalitat, òbviament, i Lerma no li ho va permetre. Jo vaig fer una campanya en què, dins de *Levante*, em vaig trobar sol defensant un home que només era presumpte innocent. Perquè presumpte culpable ja ho era per a tothom! Actualment, en canvi, amb la defensa de Rafa no gastaria ni la o d'un canut, no m'agraden algunes actuacions que ha fet com a conseller de Territori i Habitatge del PP. Me n'he distanciat.

—En *Levante* ha passat llargs anys com a columnista diari. Però se'n va.

—Sí, *El País* em fa una oferta col·ludada com a col·laborador. I fins ara.

—Però durant un temps va treballar per al València CF. Va ser fort?

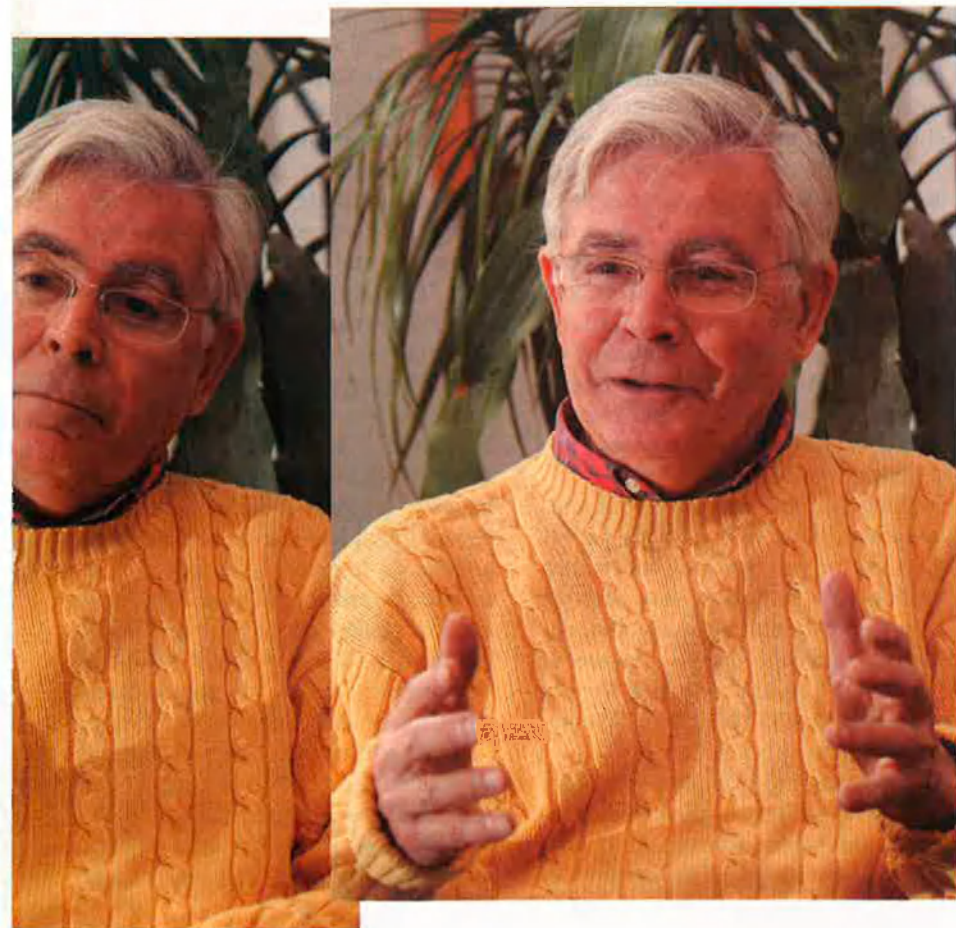
—M'ho prenc com una aventura quan, en el seu moment, m'ho proposa Paco Roig, que lluita per la presidència i vol comptar amb mi per a la campanya. Però quan es fa president, de mi ja no se'n refia, perquè sap que jo no estaré mai dins del seu món, que és el de dur-se diners, i la cosa s'acaba.

—I què recorda de l'univers del futbol?

—Principalment, buidor, estupidesa i vanitat.

—També molts han observat amb perplexitat la seua posterior relació amb Zaplana.

—Jo no tinc cap relació ni especial ni favorable amb la dreia. Però si fas periodisme, no pots trencar completament els ponts amb el poder, i jo sé el que em dic. Durant llargs anys, amb el PSOE a la Generalitat Valenciana, jo no podia parlar amb ningú, ni per telèfon. Això fa que, per a un periodista, treballar resulte molt difícil. Encara que siga una miqueta, has de tenir relació amb el poder. I Zaplana, quan es prepara per arribar, vol congraciar-se

amb periodistes d'esquerra, vol establir els ponts que jo no tenia, i decidesc donar-li un marge de confiança. Més tard, és ell qui m'obre a mi les portes de les col·laboracions a Canal 9. Jo no he atacat Zaplana si no ha estat necessari, però no he dubtat a fer-ho quan ha calgut. I bé: després arriben els d'ara [els campestres]. Amb González Pons, el portaveu del Govern, que és el que controla realment la tele. I jo vaig i dic públicament que el tio és un bluf, perquè ho és, i a l'endemà ell diu: aquest ja no ve més. I ja no he anat més a TVV. La veritat, Zaplana té molta més talla que ell. Més ambició, més personalitat i més collons.

—**També s'ha mostrat sempre a favor de Consuelo Ciscar, parella de Rafael Blasco, actual directora de l'IVAM i la persona que va personificar la política cultural de l'era Zaplana.**

—He estat a favor d'ella, però moderadament. Considere la seua política coherent amb la pirotècnia i la propaganda que volia Eduardo Zaplana. És a dir: jo no vull aquella política, no m'interessa, però era la que volia el PP, per tant, Consuelo va fer un treball coherent. Ara l'esquerra calla, perquè no té alternativa cultural, no ha sabut tallar les polítiques culturals que mamen de la subvenció. Ella, en canvi, a aquestes polítiques els ha afegit imaginació, i també collons.

—**I ja en el final del llibre, vostè deixa la porta oberta a l'esperança de nous projectes de premsa alternativa. Però critica l'estat actual del periodisme: l'excés de columnistes, els nous periodistes precaris que ho accepten tot...**

—Sí, un desastre, ara tot és "comunicació". O columnisme, que és pitjor. Jo ara no hauria fet periodisme, tal com estan les coses, obligat a passar per una carrera universitària de cinc anys amb assignatures de noms raríssims. Curiositat, coratge i indignació, aquestes són les normes del periodisme. "Oh, és que aquell és un gran columnista", diuen. Un gran *la leche*, diria jo. El columnisme és una merda, jo faig columnes perquè m'han empès a fer-ho. El periodisme és informació, crònica, reportatge, entrevista. La resta és fer-se palles.

Joan M. Oleaque

Terra de parcs

Benidorm està a punt de convertir-se en un petit Orlando. Als tres parcs temàtics que hi havia fins ara —Aqualandia, Mundomar i Terra Mítica— se n'ha afegit un altre: Terra Natura. El nou complex lúdic és dedicat als animals, però trenca de ple amb el concepte tradicional d'un zoològic: ofereix al públic atraccions i espectacles propis dels països dels quals aquests en són originaris.

La capital de l'oci del País Valencià, que representa el 60% del turisme que arriba a totes les comarques valencianes, vol trencar, des de fa molts anys, el concepte únic del sol i la platja com el principal motor per atraure visitants. Precisament, el naixement de Terra Mítica hauria d'haver obert les portes a aquesta nova forma de captació de turistes. Però el parc no va començar amb bon peu i la manca de públic, entre altres raons, l'han dut a declarar la suspensió de pagaments. Però Benidorm vol continuar pel camí de la diversificació de l'oferta turística. A més, totes les experiències empresarials no són comparables a Terra Mítica. Aquest és el cas, sense anar més lluny, d'Aqualandia. Aquests tipus de parcs aquàtics van nàixer com un fenomen que va envair fa uns anys les principals ciutats turístiques i, en aquest cas, Aqualandia ha conseguit sobreviure en contra del que han fet molts dels altres recintes que van obrir les portes al mateix temps.

Aqualandia, amb més de vint temporades obert, sí que és un atractiu per als milers de turistes britànics que visiten Benidorm. Els propietaris han obert un segon parc, adjacent a Aqualandia, dedicat als animals marins, anomenat Mundomar. I encara els queda terreny per aquella zona si volen, com sembla, ampliar el seu negoci.

Tots dos són un exemple per a Terra Natura, el quart parc temàtic que cohabitarà a Benidorm. Aquesta nova proposta té el seu origen a Ontinyent (Vall

d'Albaida). L'empresa Colortext, propietat de la família Taberner, va promoure el projecte, que més tard també va obtenir el suport del grup Fuertes, propietari de la firma El Pozo, dedicada al sector de l'alimentació. Aquests són els accionistes principals d'un parc en l'accionariat del qual no hi ha empreses públiques, tot i que ocupa terrenys pròxims a Terra Mítica en forma de concessió administrativa per 50 anys.

La inversió en el projecte arriba als 54 milions d'euros. Uns diners que han servit per alçar un petit univers animal, on el visitant pot contemplar més de 1.500 animals de 200 espècies diferents. La tematització de les àrees també ha estat una qüestió fonamental perquè "el viatger" que s'endinsa dins d'aquesta aventura tinga la sensació que entre ell i l'animal no hi ha barreres. El complex lúdic ocupa 32 hectàrees. Hi són representats fins a quatre continents: l'imaginari Pangea, Àsia, Amèrica i Europa. De seguida que es travessa la porta d'entrada, un volcà gegant intenta evocar en el visitant els orígens de la creació. El foc és l'element característic d'aquesta àrea, de la mateixa manera que la terra ho és per a l'Àsia. Allí la recreació del poblat de Namastepur recorda els països orientals. Comerciants, encantadors de serps i un campament de fusta amb elefants en plena acció completen l'espectacle. Amèrica és representada per l'aire, i les atraccions principals estan relacionades amb la cultura dels maies i amb